

180 *J. V. SNELLMAN – J. L. SNELLMAN 22.VII 1849*
HUB, JVS handskriftssamling

Älskade, saknade Maka min!

I går dracks Din skål på en middag hos D:r Castrén och vid qvällsvard hos D:r Ingman. Jag tänkte derpå, att den goda Tante väl litet firat Din namnsdag, hvilken jag redan två år af fem nödgats förlefva skild från Dig, men hoppas i en framtid få alltid hålla som en högtidsdag i stilla hem.

Tyg till sommarhatt köpte jag, men glömde, att band behöfves af samma tyg, och måste därför köpa ytterligare 1/4 aln. Litet husgerådssaker åt Hanna, att nyttjas i Kalfhagen har Calle köpt.

Mina utsigter för framtiden börja Gud Vare Lof att reda sig, och beder jag Dig utan stor sinnesoro dock med någon omsorg tänka derpå, att för framtiden måste sörjas. Jag tror visst Maka lilla, att Du utan knot delar godt och ondt; men Du borde tänka på, att göra Dig och mig och oss alla ett litet, inskränkt lif så godt, att intet af öfverflödets goda af oss saknas.

Kyss barnen tusende gånger – barnen små, hvilkas anblick jag åter så innerligt längtar till. Jag skulle gerna sändt en mössa åt Napu, men har sannerligen ej haft tid att söka en sådan. En hel vecka satt jag hemma för sjuka läppar, sönderspruckna af vinden under resan. Sedan hafva arbete, besök och bjudningar icke lemnat mig någon ro. Isynnerhet hindra mig besök från morgon till qväll,

Calle har flera dagar lefvat hos Bergmästar Hartwall med hans gossar. Han beder helsa Faster och barnen.

Min hjertliga helsning till alla i den ädla omgifning, som så vänskapsfullt vårdar om oss. Kyss Tante en gång rätt innerligen på mina vägnar. Hennes händer snälla skall jag hålla varma, då jag engång får återse henne.

Dig älskade min skall jag nog då hålla varm – ej händerna blott. Så nära, så nära, så nära önskade jag vara och få åter suga mig mätt vid Dina läppar, i Dina armar. Jag törs ej tänka och säga hur snart det kan ske. Länge, hoppas jag, dröjer det ej, och resan till Sverige blir kanske ej af. Till den stunden Farväl, ljuftva min, goda min, älskade min! Din

trogne Make
 J. V. S:n

H:fors den 22 Juli 1849.

181 *J. L. SNELLMAN – J. V. SNELLMAN 23.VII 1849*
HUB, JVS handskriftssamling

Idensalmi den 23:je Julii 1849.

Älskade ömt saknade Make!

Alldeles osäker om huru du finner dig, och hvar du fins, gör mig stort bekymmer, jag väntar blott med otålighet på Tisdags aftonen, då jag säkert får underrättelser från dig, detta är nu fjerde brefvet jag skrifver till dig, må de alla kommit dig tillhanda!

Nu ha vi åter i frere dagar haft regn, men sina skåf har det ändå varit vackert nog, så att Barnen kunnat vara ute, lilla Gossen förstår äfven

så mycket, att han tycker det höra till saken att vara ute, ty allra nöjdast är han när han är der.

Du måste förlåta mig om detta bref blir alldeles på slarf, jag ämnade skrifva i går afton, men det var så skumt, att jag ej hade sett utan ljus, hvarföre jag lämnade skrifningen tills i dag morgon, då jag måste vara mycket snell. I dag ämna vi äfven resa ut till en helso källa, i Kiurovesi, dit är tre mil, sådana visiter göra vi på en dag, med egna hästar,

Om jag möjligtvis kan slippa före dig till Kuopio, Tant har flere gånger varit så god och låftvt följa oss, men hvad tycker du? huru skall jag göra? Om jag gjorde efter min önskan, skulle jag resa förut, och, ställa i ordning, och sedan vara hemma när du kommer. Det blir ändå bra störande för dig att komma hit, efter en så lång resa och hemta oss, och sedan drar det åter en tid förenn vi hemma äro alldeles i ordning, och säkert är äfven att du helst kommer hem för att ej mera resa därifrån, och jag är också helst hemma för att emottaga dig, efter så långväntan och längtan.

Jag tror att jag ej är fullkomligt frisk, men inte är det några farliga krämpor. Ja Gud gifve det besannade sig, jag skulle tacka Gud i mitt hjerta, och vara nöjd, det är ändå en bra ljuf känsla, fastänn det ger mycket bekymmer. Om jag ändå nu fick se dig, skratta inte, och säg förr all del ej för någon, jag är ändå så förlägen, kanske det inte är sant, ser du, detta hade jag varit för blyg att säga dig, men jag vet inte huru jag nu kom att skrifva, jag är så rädd att någon får i detta bref.

Barnen alla fullkomligt friska, lila Hanna sofver och Gossen stig(er) tidigt opp som förrut, men sedan såfver han i stället en grundlig förmodagslur. Helsa Calle Jag har ofta tänkt på honom, jag hade nu skrifvit honom till, men kan ske han ej mera är i Helsingfors utan hos sin syster Gud välsigne honom barnet stackare. Farväl med dig, detta bref ger mig mycket bekymmer, förenn jag vet att du bekommit det kanske det var illa af mig, säg?

Tant Farbror och andra härvarande bedja hjertligt helsa dig, Farbror är så söt, han är äfven helt bedröfvad då jag ej har något bref.

Gud beskydde dig min älskade Make, det ber och hoppas din hulda

Jeanette.

182 J. L. SNELLMAN – J. V. SNELLMAN 28.VII 1849
HUB, JVS handskriftssamling

Idensalmi den 28:de Julii 1849

Älskade Make!

Lilla Hanna står och skräflar för mig, och ber mig helsa Pappa och säga att hon varit snell, jag skrifver oppe på vinden, och Hanna har sina tallkottar utbredda på golfvet, hon låter dem dricka som bäst, och pratar om att sedan köra dem till skogs, detta förnyar hon ofta om morgnarna och aftnarna.

Jag är ricktigt glad att få berätta dig att barnen äro fullkomligt friska, det är ändå bra lyckligt för oss, att våra små med Guds hjälp fått vara friska, och jag som i hvart bref fått gläda dig dermed. Gud gifve att det äfven skulle fortfara denna korta tid, ty snart hoppas jag att du gör oss lyckliga, och kommer till oss alla, i vårt lilla hem. Med nästa post hoppas jag (att du fått mina bref,) att du skrifver till mig, men om